

И когато, срѣдъ заглѣхващитѣ гърмежи, тѣ сж чули да се издига високо въ нощта бурята на далечнитѣ и грѣмовни ура — тѣ разбрали всичко. Отъ душитѣ пада тежкото бремене на безпокойството и страха. И мжжетѣ, женитѣ и децата, войницитѣ отъ обоза, струпани по височинитѣ надъ селото, завикватъ и тѣ ура. Задавено и немощно ура, защото всички тия хора сж плачели отъ радостъ.

III

На позиция остава 3. дружина. Ние трѣбваше да се оттеглимъ по-назадъ. Сега вече почнахме да се търсимъ едни други. Ротитѣ бѣха обѣркани. Два взвода съ подпоручикъ Рандевъ бѣха се отдѣлили и повече не бѣхъ ги видѣлъ. Азъ не смѣхъ да попитамъ за него, потрѣпвахъ при страшната мисълъ, която нахлуваше въ ума ми. Но дано, дано не излѣзе тѣй!

Стигнахме мѣстото, дето се събираше полкътъ. Едни следъ други отъ разни посоки пристигаха малки части и високо викаха номерата на ротитѣ си. Това бѣше призивниятъ викъ, съ който ние всѣкога, прѣснати въ нѣкоя тъмна нощъ, като заблудени птици се търсѣхме и се събирахме. Чува се номерътъ и на нашата рота. Ясно чувамъ гласа на Рандевъ. Значи живъ е! Азъ се затичвамъ, намирамъ го. Той сжщо ме мислѣлъ за убитъ. Ние